

(7) Art. 9 otrzymuje brzmienie:

„(1) O prawie do zaopatrzenia orzeka Minister Skarbu na zasadzie uchwały komisji kwalifikacyjnej, utworzonej przy Ministerstwie Skarbu, w której skład wchodzi:

(2) Wyznaczony przez Ministra Skarbu urzędnik jako przewodniczący, oraz pięciu członków: jeden, wyznaczony przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, jako zastępca przewodniczącego, jeden przez Ministra Spraw Wewnętrznych, jeden przez Ministra Sprawiedliwości, oraz dwóch przedstawicieli, powołanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z pośród kandydatów, zaproponowanych w ilości po cztery osoby przez poszczególne stowarzyszenia, względnie związki b. skazańców politycznych, których statuty zostały zatwierdzone przez władze naczelne. W ten sam sposób będą wyznaczeni, względnie powołani zastępcy.”

(8) Po art. 9 wstawia się jako art. 10 postanowienie:

„W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej może przyznawać określone wyżej zaopatrzenie także osobom, które wprawdzie nie odpowiadają jednemu z warunków art. 1 co do orzeczonej, zagrożonej lub odcierpianej kary, względnie co do okresu przebywania w areszcie lub w więzieniu śledczym, które jednakże swoją działalnością wybitniej zasłużyły się dla sprawy odzyskania niepodległości Państwa Polskiego lub zjednoczenia ziem polskich, wchodzących w skład Państwa Polskiego, albo też w związku z tą działalnością uległy chorobom lub kalectwu, zmniejszającym co najmniej o 50% zdolność tych osób do zarobkowania.”

Art. 2. (1) Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu b. skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych niniejszą ustawą.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Bronisław Pieracki*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

194.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 21 marca 1931 r.

w sprawie zapewnienia czasowych mieszkań i pomieszczeń dla zwolnionych robotników rolnych.

Art. 1. (1) Robotnicy rolni, których umowy o pracę ustają z dniem 31 marca danego roku i którzy do tego terminu zajmowali na podstawie tych umów stanowiące część ich uposażenia mieszkania służbowe i przynależne do tych mieszkań ich pomieszczenia, nie mogą być usunięci z tych mieszkań i pomieszczeń do dnia 31 maja tegoż roku, o ile na ich miejsce nie zostali najęci inni robotnicy.

(2) Jeżeli na miejsce zwolnionego robotnika rolnego został najęty inny robotnik, mający zająć mieszkanie zwolnionego, a dany pracodawca posiada inne wolne mieszkanie robotnicze, powinien on zwolnionego robotnika na czas do 31 maja ulokować w wolnym mieszkaniu.

(3) Obowiązek pracodawcy pozostawienia zwolnionego robotnika w zajmowanym przez niego mieszkaniu, względnie ulokowanie takiego robotnika w innym wolnym mieszkaniu nie stwarza między stronami stosunku najmu mieszkania, wobec czego nie ma w tym wypadku zastosowania ustawa z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406).

(4) Wysokość odszkodowania za wskazane w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu mieszkania i pomieszczenia nie może przekraczać 5 złotych miesięcznie.

Art. 2. (1) W wypadku, gdy pracodawca z powodu najęcia nowych robotników rolnych nie posiada wolnych mieszkań robotniczych, nie może on sprzeciwiać się zamieszkaniu zwolnionych robotników przez okres czasu od 31 marca do 31 maja razem z robotnikami zatrudnionymi u niego, o ile ci na to się zgodzili.

(2) Postanowienia ust. 3 art. 1 ustawy niniejszej mają w tym wypadku odpowiednie zastosowanie.

Art. 3. (1) Postanowienia art. 1 i 2 nie mają zastosowania w następujących wypadkach:

- jeżeli umowa o pracę została rozwiązana na życzenie robotnika;
- jeżeli robotnik posiada lub otrzyma inne mieszkanie;
- jeżeli robotnik otrzymał stałe zatrudnienie u innego pracodawcy;
- jeżeli umowa została wypowiedziana we właściwym czasie wskutek dopuszczenia się przez robotnika względem pracodawcy czynu karalnego w myśl kodeksu karnego, względnie jeżeli robotnik dopuścił się takiego czynu w okresie wypowiedzenia.

(2) Jeżeli robotnik, korzystający z uprawnień, przewidzianych w art. 1 i 2 ustawy niniejszej, dopuścił się czynu, wymienionego w pkt. d) niniejszego artykułu, wówczas traci on te uprawnienia.

Art. 4. (1) Ustawa niniejsza obowiązuje do dnia 31 maja 1932 r.

(2) Rada Ministrów jest władna przedłużać mocą obowiązującą niniejszej ustawy.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Pracy i Opieki Społecznej, Rolnictwa, Sprawiedliwości oraz Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na terenie województw: warszawskiego, lubelskiego, łódzkiego, kieleckiego, białostockiego, wileńskiego, nowogrodzkiego, poleskiego, wołyńskiego, krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Bronisław Pieracki*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Rolnictwa: *Leon J. Polczyński*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

195.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 14 lutego 1931 r.

o zakładach leczniczych.

Na podstawie art. 22, 27, 38, 48, 61, 71 i 87 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły (art.), powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych.

Paragrafy (§), powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia niniejszego rozporządzenia.

Do art. 2.

§ 2. Do specjalnych zakładów leczniczych zalicza się również zakłady leczniczo-zapobiegawcze.

Do art. 3.

§ 3. Zakłady lecznicze, prowadzone bez zamiaru osiągnięcia zysków, są szpitalami bez względu na to, czy utrzymuje je Państwo, związki komunalne, międzykomunalne, fundacje, instytucje ubezpieczeń społecznych, zakony, kongregacje, stowarzyszenia, inne osoby prawne lub fizyczne, oraz bez względu na przyjętą nazwę tego zakładu leczniczego. Nazwa jednak szpitala winna być zgodna z jego charakterem i przeznaczeniem.

Do art. 5.

§ 4. Wątpliwości, czy szpital posiada prawo publiczności z mocy samego prawa na podstawie art. 5, rozstrzyga władza, powołana do zatwierdzenia statutu szpitala (art. 1§).

Do art. 8.

§ 5. Za lekarza urzędowego w rozumieniu art. 8 ustęp drugi uważa się państwowych lekarzy powiatowych i innych lekarzy państwowych, działających w jego zastępstwie przy zwalczaniu chorób zakaźnych, oraz lekarzy samorządowych w razie przekazania organom samorządowym funkcji powiatowych władz administracji ogólnej w dziedzinie administracji zdrowia publicznego na podstawie art. 76, 78 lub 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

Zakaźnie chorych, skierowanych do szpitala przez takich lekarzy, szpital publiczny jest obowiązany przyjąć, jeśli tylko szpital wogóle przyjmuje takich chorych, a umieszczenie chorego w szpitalu jest możliwe, i to bez narażenia innych chorych na zakażenie.

§ 6. Jeśli szpital ma być przeznaczony do przyjmowania przede wszystkim chorych z okręgu szpitalnego, to okrąg ten winien być oznaczony w statucie. Chorym, pochodzącym z okręgu szpitalnego, może być przyznawane pierwszeństwo przyjęcia do szpitala przed innymi chorymi, jednak z tego powodu, że chory pochodzi z poza okręgu szpitalnego, nie może być odmówione przyjęcie do szpitala chorego, potrzebującego niezbędnie natychmiastowej pomocy szpitalnej.

Do art. 9.

§ 7. Koszty pogrzebu, o ile je pokrył zaliczkowo szpital, ściąga się od tych samych osób, związków komunalnych i instytucyj, które są obowiązane do zwrotu kosztów leczenia.

Do art. 10.

§ 8. Szpital może dzielić się na klasy, jednak podział ten winien być w statucie wyraźnie określony, a liczba klas nie może przekraczać trzech. Jeśli szpital ma tylko jedną klasę, uważa się ją za III-cią,